

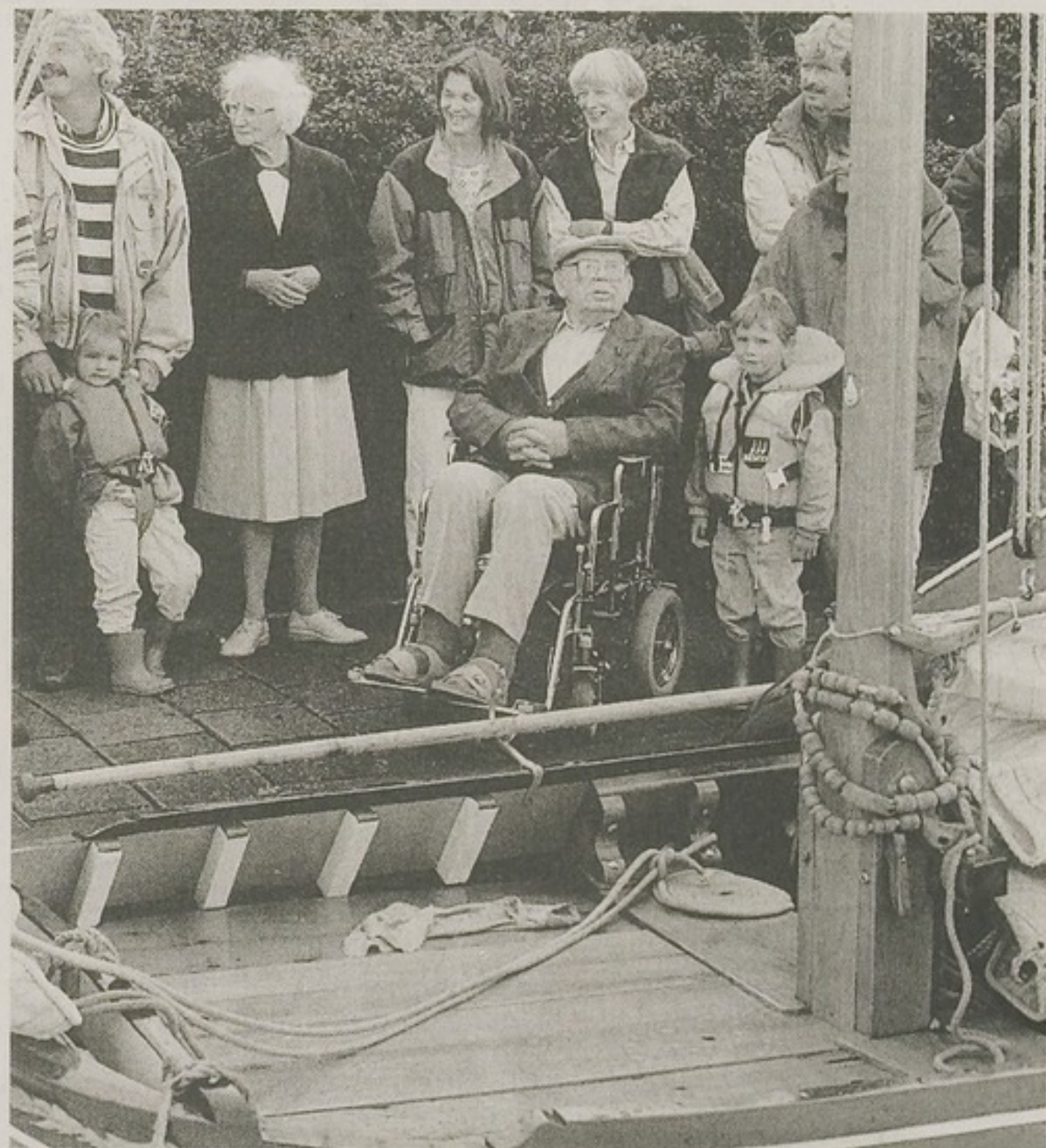
'Ik heb er krom voor gelegen'

DE KAAG • CAROLIEN BUDDINGH

Tijdens de tewaterlating van het ruim tachtig jaar oude Friese jacht Hommel op de Kagerplassen werden gistermiddag heel wat herinneringen opgehaald. Niet alleen door de voormalige eigenaar, de 100-jarige heer De Neve, maar ook door de aanwezige oud-zeilinstructeurs van de voormalige De Nederlandse Zeilschool. Zij hebben het afgelopen jaar onder leiding van Wim Patist, schoonzoon van het hoogbejaarde echtpaar De Neve en directeur van de motorbootvaarschool NZS (het vervolg van De Nederlandse Zeilschool), hard gewerkt om de Hommel weer vaarklaar te krijgen. De boot zal geen meer dienst doen als lesboot, maar wordt alleen nog bevaren door familie en vrienden. „Mijn schoonvader zegt altijd: 'traditie is iets wat je hebt of niet'. Wij kunnen zeggen dat we 'm zeker hebben'', vertelt een trotse Wim Patist.

De jaren vijftig en zeventig vormden gistermiddag aan de oevers van de Kagerplassen een harmonieus stel. De oud-instructeurs, die jong waren in de *seventies*, mijmerden over die fantastische studie jaren toen ze in de zomermaanden zeilles gaven bij De Nederlandse Zeilschool. „De oude heer De Neve heeft ons de zeilinstructies gegeven'', weet Hugo nog. „We logeerden hier dan voor een aantal maanden en hadden veel plezier met zeilen, maar ook onderling. Het is niet raar dat veel huwelijken in deze zomermaanden zijn ontstaan. Nog steeds komen we hier graag naar toe om te zeilen.''

Het echtpaar De Neve vertegenwoordigde de *fifties* en vertellen nog betrekkelijk monter over de tijd dat zij de Hommel kochten en De Nederlandse Zeilschool oprichtten in 1946. De Neve: „Ik kreeg van iemand uit Hillegersberg een prentbriefkaart waar de Hommel op was afgebeeld, met alleen de vraag erop: 'Is dit iets voor u?' Ik was meteen gek op de boot. Er zijn er van dit soort nog maar een paar in Nederland,

De 100-jarige oprichter De Neve van de Nederlandse Zeilschool (in rolstoel) kijkt trots naar de Hommel, het Friese jacht dat afgelopen jaar is gerestaureerd. Links achter hem zijn 86-jarige vrouw, die gisteren zelf tijdens een zeiltochtje met de Hommel het roer in handen hield.

FOTO • BEN DE BRUYN

maar ook in die dagen was het al een hele bijzondere boot. Vooral de ligging in het water en de vorm zijn uniek. Dat bleek ook wel uit de prijs, want ook in die jaren was twaalfhonderd gulden echt veel geld. We hebben daar krom voor moeten liggen.''

Zijn 86-jarige vrouw vult aan: „Toch liep de zeilschool meteen heel goed. We begonnen met twee boten, maar dat werden er al snel veel meer. In de zomer voeren er zeker twintig boten van ons op de wateren in deze buurt. We zijn ook paar keer verhuisd omdat we steeds groter werden. Eerst bij de Boerenbuurt, daarna bij de Ade en vanaf eind jaren zestig hier bij de Kagerplassen.''

In zijn toespraakje had Wim Patist al gezegd blij te zijn dat de Hommel weer vaarklaar was geworden in het jaar dat De Neve honderd jaar was gewor-

den. „We zijn er trots op dat de oprichters van de NZS nog aanwezig kunnen zijn. Het is moeilijk voor te stellen, maar mijn schoonvader is ouder dan deze boot.''

De Hommel heeft jarenlang dienst gedaan als één van de belangrijkste lesboten van de zeilschool. Mevrouw Patist vertelt glunderend dat gedurende veertig jaar zeker zesduizend mensen hun eerste rondbo-demervaring hebben opgedaan aan boord van de Hommel. „Ze leerden daar dat de vaan op de Hommel vleugel heette, de helmstok helmhout, dat het geen boegspriet was, maar botteloefen dat we spraken over rakbanden, kloten en losse broek. Het waren mooie jaren. Elke zomer hadden we honderden kinderen te logeren die tevoren geen kaas hadden gegeten van zeilen, maar na een tijdje volleerde zeilers waren

geworden. Kijk, wij zijn watermensen, maar het is leuk te merken dat je je eigen enthousiasme over kunt brengen.''

„We waren bijzonder afhankelijk van de instructeurs, aangezien zij het visitekaartje van de zeilschool waren. We besteedden dan ook altijd vrij veel tijd aan het selecteren van deze mensen. Dit waren meestal studenten omdat die voor een zomerperiode wel een aantal maanden zeilles konden geven. Dan hadden ze het even gehad met hun studie en kwamen bij ons dan veel plezier maken. We zijn met de zeilschool gestopt toen de tweefasen structuur binnen het hoger onderwijs werd ingevoerd. We wisten dat maar weinig studenten in staat zouden zijn om in dit strengere onderwijssysteem nog een aantal maanden bij ons te kunnen werken.''